Með því Guð! Faðir minn! og Náttúran, dóttir hans, elsk-
unga mín! — þau gáfu mjer Tár; og fyrst þau gáfu mjer Tár,
Úr því þau því í fyr þau gáfu mjer einnig viðkvæmt og gáfugt
hjarta. Þau gáfu og Skáldi mikla sál, enda þarfti eingji
jafnmikið á henni að halda sem Skáld, bæði fagurt og
lifandi hugmyndir, stilling og þolinmæði andans í hörmung-
-unum skjelfingunum, sem hann er altaf borinn áframmi —
þó kastar nú Tálfuninum með afhend þeirra framtauma á
Skálda saklausumur bjerna á Oxlakjarseti, því það er í
-ns og á Skála, enda er hið. biuraskapunum og ílskan eins.
Hvernig stendur á þessu, jeg saklaus skuli þurfa að þola
þessar skjelfingar einsamall, afskaptar í landinu, af kóngskunni.
Einmitt fyrir sakir gáfna þinna, mannkosta og dygða, af
því þú vilt ekki fella upp flokk guðlausra þanuta,
af því þú vant allar gjörðar af öllu þessu og þvílíkum —
en þeir hata þetta alt og afrekir þig og það af öfund,
og það er þjer hvergji vænt, að mannhatarar byggja landið,
og þú pína þeir þig og kvelja öllum skjelfingum og þvældað..
Sönn dygð skín fegurst, þegar vandræðin eru mest: slepptu
því — hvernig sem veltur — aungva tækifæri samt til að
gjöra gott, þó þeir og þeir hafi allar stundir til að gjöra ilt.
Því þótt vonin sje svikul — hin jarðneska von — þá er hún
þó til þess að gjöra lífið viðunanlegt í leingstu lög fyrir
þig; því það er sannleikur góðurinn minn! að sá sem aldrei
reyndi hverflindi lukkunnar, gjenir sjer einga, eða betur ein-
ga hugmynd um óstöðugleika hennar á brautum mannsins
— og þú skaltu hafa það svo, og vita það er sannleik-
ur, að bænin er vængir, sem sálin flýgur með upp til hi-
-mna, og annað það, að huglæðingin er augað, sem þú sjerð
hinn eilífa og algóða og rjettvísa, almáttuga Guð þinn
með, og þá tjáðu honum harmalög þín og hamma þína,
og hvernig landar þínir bönda þig gjandvekum og slá
þig höggunum, fyrir visku þína og náðunduni og fu-
lina telga sem þú vildir líka, og Guði þínum inni þjer.
Því að trúin = hin lifandi, hvarvandi trú á Guði þí-
-num! Frelsara þínum Jesú! og helgum Anda Guðdó-
-msins eilífa, og alskýms! —, þessi trú gjenir bænina
sterka, helst þegar auðmýktin er með líka, mun það hrífa!..